

מדינות מנעו פעולה. ממשיך הן שלח בסיפורו: הריב הפנימי בין התנועות מונע כל אפשרות לפעולה מעשית. כל מעוררן מעוניין במבצע ראוות, שראו ר' יפגנו, כי הוא עולה על האחרים.

זהו ארש תרע: הפיצול. במקום לשלוח מספר מועצ של שליחים מעולים שירכזו את כל הניצח בתנועת גג אחת, שולחים עשרות שליחים שאינם עושים כל עבודה מעשית. קיימת גם הבעיה של המכון ל' מדיני תוקף לארץ של המדינה הציונית. זהו הכיכר שבאמצעותו נשלחים נציגי תנועות ונוער בחו"ל להכשרה בארץ, על חשבון המדינה. לתנועות נוער חלוציות — ואף למעטות החברים שבהן — ניתן לשלוח שני נציגים לתנועות נוער כמו חכבי, או הכוזב בארגונים. בעלת אלפי החברים — אין כל נציגות במכון. כי הן אינן חלוציות.

הניצח בקרב השליחים לא השתנה. אני עצמי לא קבלתי כל הכשרה להיות שליח. ברנע שהשליח מניע למקום עבודתו, הוא מאבד כל קשר עם הארץ. המדינה אינה טורחת לשמור עליו על קשר. כך קרה ששנים מדיכיים שבמשך שנים היים במקומות רחוקים, כשהם מנותקים מכל מה שקורה בישראל. הם התפסים ל' מדינות מנעו פעולה.

העם

גופתו החנוטה

של הסבא

הקונגרס הציוני הכין ונעל השבוע בירושלים — להפתעתם של רכבות אורחים, אשר לא שמו לב לעובדה שהיא החקיים. כפי שנהוג בכל הקונגרסים הציוניים, היו ימיו האחרונים ימי פעילות קדחתנית. עד אר הבוקר ישבו הצירים והחברי הנוערות, כדי שיוכלו לומר, בפעם הדג, את המשפט הקדוש: "זה היה קונגרס קשה — אבל קונגרס טוב."

הם משכו בחוטים, הציעו מועמדים ל' תפקידים. הקימו קואליציות ופירקו אותן. הכל כמו בקונגרסים ההם, כאשר חבר הניגלת הסיכנות היה, למעשה, שר בעל כמכר יות פמסיות ומעול מחלקה בסוכנות היה משול למנכ"ל של משרד ממשלתי כיום. המסורת התרוקנה מתוכן — כי החוכן הנוער כולו לדי המוסדות של מדינת ישראל. אל. אך הקונגרס סירב למות. הוא המשיך להתמקח על כבודו ומישרות, למרות ש' הן נראות מנוחנות.

אפילו ר' נחום גולומן, שהודיע לפני שלושה חודשים כי אינו מתכוון להציג את מועמדותו מחדש לנשיאות התנועה הציונית, מול שר לעבר הכיסא. אולם כאשר הסתבר שאין לו סיכויים — הודיע שלא ירוץ.

כי האמח שונה מן המראה הציוני. הן הסתירות הציונית אומנם נראית כגופתו החנוטה של הסבא, אשר מוטב להביאה ל' קבורה מכובדת אלא שבתוך הגוף הישיש סמוך ערוץ ספיהיים יקר מאוד: מיליוני ה' דולגרים של התורמים היהודיים, שבכוננה תחלה נמנעים מלהעבירם לאוצר הישראלי, כי תקציב המדינה חייב ביקורת, ואילו כספי הסוכנות מחולקים בגסות בין המפליגות הציוניות. על חלוקה זו רבו הצירים, ובגלל שלל זה לא ישנו בלילות, ולמען תקציבים אלה הקימו קואליציות ופירקו.

ציונות

הגולה הדוויה

עסקני הקונגרס הציוני היו עסוקים ב' ויכוחים עקרים, כיצד לעודד את העלייה ולשפר את הקליטה. היו אלה ויכוחים תיאורטיים מייננים, שלא היה בהם כל פיתרון ממשלי למצויות האמיתיות. איש לא שרת לשאול או לשמוע את דעתם של ה' אנשים עליהם מוטלת העבודה האפורה — עבודת הכנתם של יהודי התפוצות לעלייה לישראל. אותם אלפי שליחי הסוכנות הערו שים את עבודת ההשגה בקרב הקהילות.

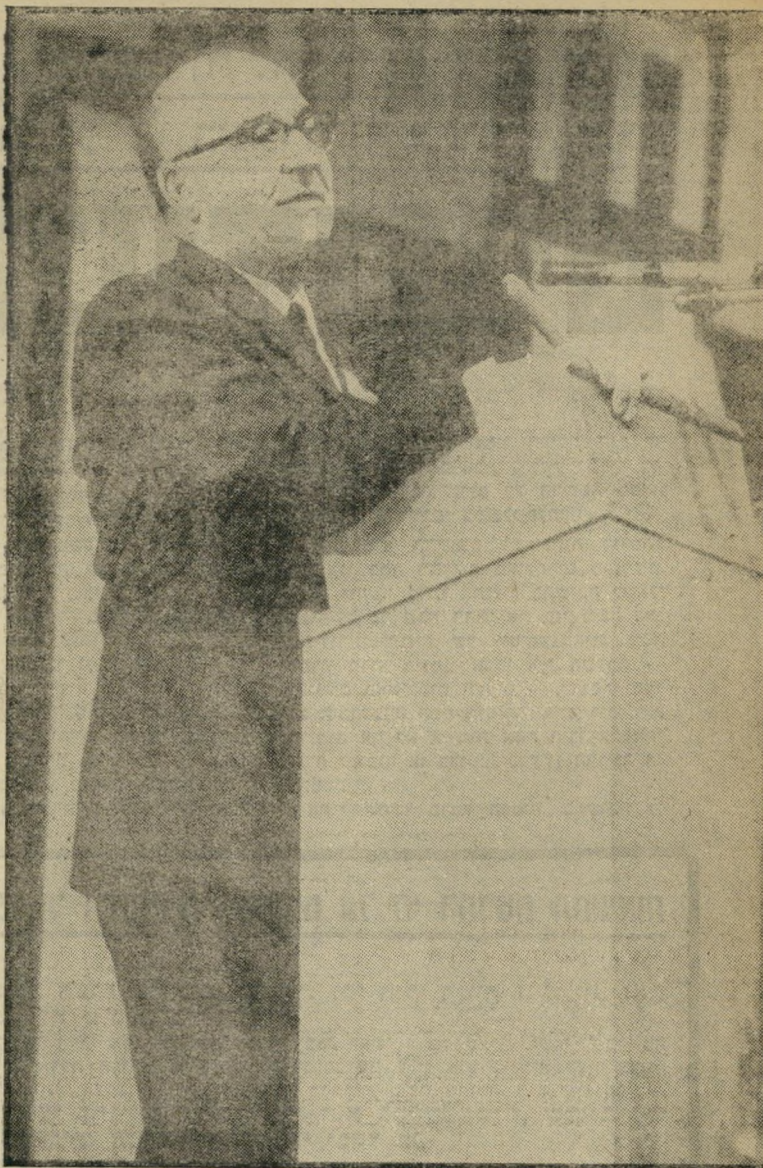
זהו סיפורו של שליח, אהר מניני רביב, שחזר לאהדתה בושתיחות בדרום אמריקה:

הם מדברים בקונגרס ואינם יודעים על מה הם מדברים. לאף אחד מהם לא חשובת העלייה. חשובים רק הכסאות וטובות ההצאה נוכחת בזה בעצמי, כשהייתי שליח באורגואי, בקרב קהילת של 40 אלף יהודים לערך. מה שמתרחש שם הוא דוגמה מאלפת למה שקורה גם במקומות אחרים.

לקהילה גם מונטבידאו יש כשמונת אלפים בני נוער. רק אלף מהם מאורגנים במיסגרת תנועות ציוניות, המעניקות לחני כיתת חינוך יהודי וציוני — שהוא ההכנה המקומה לעלייה לארץ.

על אלף נערים אלה יש תריסר תנועות נוער. חלק מהן — תנועות חלוציות כמו השומר הצעיר, הבונים, דור, ובני עקיבא. נוסף לזה קיימות התנועות הבאות שאינן נחשבות לחלוציות: מכבי הבריאה; תנועת נוער של המפלגה הליבראלית העצמאית; סקציות נוער של הקהילה הספרדית; תנועת נ.ס.א. של היהודים ממזג גרמני; תנועת א.מ.א. — תנועת סוציאליסטית הרואה את יעודה בחיי שיתוף בעיר ולא בקיבוץ. מלבד אלה קיימים עוד אירגונים של נוער בוגר, כמו ישראל הצעירה, אירגון הסטודנ' טים עדימה והתיבות בוגרים של הבונים והשומר הצעיר.

לכל תנועה כזאת יש שליח מישראל, ששגלה על ידי הסוכנות. זה לא חשוב אם הוא מרכז תנועה שיש בה 20 חברים או 300 חברים. כל תנועה חיה בנפרד, מארגנת לבד את מיפעליה ואת מתנות הקייץ שלה. אין כל נסיון של שיתוף בין התנועות. במקום להיאבק על הנוער היהודי ש' אינו מאורגן, נאבקים על נוער מתנועות אחרות.

לוי אשכול: נאחו בקרנות המזבח

המסקנה לגבי רפ"י: החבילה התפרקה. בניגוד לאחדות העבודה, המאוגדת כביב הקיבוץ ואחר, והמוסיפה להיות קבוצת לחץ מלוכדת גם במפלגה המאוחדת, אין לרפ"י שום ים מלכו, אחרי עזיבת בר גוריון. האינטרסים האישיים של ראשיה מפרדים ביניהם. יי נטחנה במע"י הגס.

בר גוריון עצמו עקב אחרי המתרחש בסיפוק. הוא ניבא שזה יקרה לחברים שבגדו בו. דזקון לא ויתר עדיין על הרעיון לפוצץ שוב את מפא"י. כשבאו לוי "ממשיכירי" — קבוצה של נעירים שדא חזרה למפא"י — זביעה לו איחוד עם גח"ל בבחירות הבאות, לא אמר לא. הוא עודד ותרם להכשיר.

זה ושמ החלו לוחשים על האפשרות של פילוג חדש, כששמעו פרס וקומץ חברים — י דיק ואלמוגי — יעזבו את מע"י, יתנו שוב יד לבר גוריון, יקימו מיסגרת של ממשית יי ויתאחדו עם גח"ל.

לא היה לזה סיכוי רב. פרס אינו הרפתקן. הוא ראה איך שמואל תמיר פרש מהרות, גלה למידבר ונשאר בראש קבוצה קטנה, ללא עתיד. לא היה לו שום חשק ללכת בדרך זו. לא נותר לו אלא להרוץ שיניים — ולשתוק.

אבן נגולה מלב אבן

יך היה ברור, כי גולדה מאיר תצא מנצחת מן המאבק. איש לא העז להתנגד ברצינות למיבצע הגאוני שלה. שרי מפא"י שמחו. אבא אבן שמח יותר מכולם, מכיון שחזר לאחורנה שמא יגאל אלון המתוסכל זומם נפוס את מקומו, כפי שהוצע על ידי גח"ל. אבן נגולה מליבו של אבן כאשר הועבר אלון ישרה אחרת, שיש בה להרגיע ולספק.

לוי אשכול הבין כי זהו הפיתרון הטוב ביותר, בבחינת הרע במיעוטו. הוא נשאר וילטון, ועוד כוחו עימו להפוך את הקערה על פיה ולמנוע כל נסיון להדיחה. יגאל אלון ידע כי יש לו זמן מועט להוכיח את עצמו — וכי זוהי ההזדמנות חרוגה בחייו לשים את ידו על השליטון העליון.

מושג דיון שתק, התבצר, התכונן למהלומה נגוית. הוא ידע, כי הכסיד קרב, אך שהוא וך חרוק מאוד מלהפסיד את המילהמה.

דאילו הציבור הישראלי — הסתכל בפרשה פולה מרחוק. הדבר נגע ותידן, אך הוא לא שותף לו. הוא גם לא הרגיש צורך להתקומם התערב.

בי זוהי העובדה העיקרית, שהטביעה את חותמה על כל המאבק הזה: הוא לא נגע לשום עניין עקרוני. גם זה היה מאבק על שילטון, מאבק ישי ללא הסוואה.

לא דיון, לא אלון ולא כל אדם אחר הופיע בשם עיקרון ברור, בשם תוכנית ברורה חייבת, בשם פיתרון ברור לשאלות הגורל של המדינה. כל המועמדים פסחו על כל עיפים, תופיעו חליפות כניצים" וכיוננים", פולו לעבר הפופולאריות הקלה. המאבק על השילטון לא נבדל, על כן, במהותו מתחרות יזופי. כל אחד וול היה לבחור במועמד שנראה לו סימפאטי יותר. לא חיה זה אלא יב משפחתי בקרב המישמר, ללא משמעות פוליטית אמיתית.

עיתונאי נאשאושיבי

רק- אחרי הנסיגה

נציגי המפלגות המקומיות, במקום לשרת את העניין.

"כל זמן שלא ישנו את אירגון הנוער היהודי בגולה", סתם השליח, "ולא יקימו אירגון כללי לחינוך הנוער היהודי — ינוכחו כל כסדרה סוכנות ומאמציה, בי בגולה של הפיצול."

מדיניות

מנהיג ללא פיתרון

מהו הגבול בין ערבי פלסטיני לבין פלסטיני ערבי? לדעת נאצר-אל-דין אל-נאשא-יבי, איש שייח' ביאח ואחד מבני שושלת נאשאשיבי העשירה, קיים הבדל מהותי. לשושלת נאשאשיבי, ששוקה תפקיד לאורך כל ההיסטוריה של המנדאט ושל ירדן, יש יותר מ-40 אלף דונאם אדמות בישראל; יותר מ-60 אלף דונאם אדמות בגדה ה' מערבית — כשכל הקרקעות הללו מפיקות ויתים.

נאצר-אל-דין נולד ב'1924, שנת פרעות. הוא היה ער, בתור ילד, להפגנות ערביים פלסטיני, ספג עם חלביאמו את נאומיהם חוצבי-הלבבות של מנהיגי הערבים הקיצו-ניים של פלסטין.

אך כאשר הגיע כסטודנט לאוניברסיטה (המשך בעמוד 18)